

που μεταξύ τοῦ ὄρους Ἀλλεγάου καὶ τοῦ Μισσουρικο-  
λομβιακοῦ ὄρους ἵχνη ὄντα λαμπρῶν καὶ κανονικῶν ἔρ-  
γων, τὰ ὁποῖα φέρουσι χαρακτῆρα ἀρχαιότητος πολ-  
λῶν ἑκατονταετηρίδων, καὶ ἔχοντα κατὰ τὸ φαινόμε-  
νον κοινὴν τὴν ἀρχήν. Τὰ μνημεῖα δὲ ταῦτα, διαφέ-  
ροντα πλὺ κατὰ σχῆμα καὶ μέγεθος, εἶναι 1) ὀχυ-  
ρώματα· 2) τεχνητοὶ λόφοι· 3) παράλληλα τείχη ἐκ  
χώματος· 4) ὑπόγεια τείχη ἐκ χώματος καὶ κερά-  
μων· καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα εἰς βάθος πολὺ  
χωροῦντα· 5) ὀρύγματα ἢ λάκκοι, ὀνομαζόμενα συνήθως  
πηγάδια· 6) ἐράχοι μετ' ἐπιγραφάς· 7) εἰδωλα· 8)  
ὄστρεα ξένων τόπων, καὶ 9) ταριχευμένοι νεκροὶ ἢ  
Μούμιαι. Ἡ ἐξέτασις πάντων τούτων τῶν ἀντικει-  
μένων καὶ ἡ παρατήρησις τῆς κοινωνικῆς καταστά-  
σεως εἰς τὴν ὁποίαν εὗρεθῃσαν οἱ κάτοικοι τῆς ἐκτετα-  
μένης ταύτης χώρας, ὅτε εὗρεкен αὐτὴν ὁ Κολόμβος,  
δὲν συγχωροῦσι νὰ πιστεύσωμεν τούτων δημιουργοὺς  
τοὺς προγόνους τῶν ἤδη σωζομένων ἰθαγενῶν, ἀλλὰ  
τινα λαὸν ἄγνωστον καὶ πάντῃ διάφορον ἐκείνων. Εἰ-  
κάζουσι δὲ ἐν γένει, ὅτι ὁ ἄγνωστος αὗτος λαὸς ἦσαν  
οἱ Ἀλλιγεοὶ [Ἕλληνες], οἵτινες κατεσκεύασαν καὶ τὸ  
τρικέφαλον εἰδωλον, ὅμοιον πρὸς τὸν Ἰνδικὸν Τρί-  
μυθον. Εἰς ἄλλου μέρους παρὰ τὸν κάτω Ὀρεινέον,  
εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Κατικουϊάρου καὶ μεταξύ τῶν πη-  
γῶν τοῦ Ἐνεκουέβο καὶ Ρίο Βράγκο, εἰς τόπους περι-  
τρεχομένους ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀπὸ στίφη ἀγρίων, στε-  
ρουμένων ὅλα τὰ μέσα τῆς κατασκευῆς τοιούτων ἔρ-  
γων, πάντα ἄρα ταῦτα πρέπει ν' ἀποδοθῶσιν εἰς λα-  
ὸν ἐκ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων ἀφανισθέντα. Τινὲς  
ἐκ τῶν ἀτέγων τούτων εἰκόνων εἶναι ἠνωμένοι με-  
τὰ τῶν θαυμασιῶν παραδόσεων τῶν Ταμναίων αἱ ὁ-  
ποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὸ θρησκευτικὸν σύστημα τοῦ Ἀ-  
μελικάβα, ἡμίθεου τῶν ἀγρίων τῆς τροπικῆς Ἀμε-  
ρικῆς, ὃς τις, ὡς διηγοῦνται οἱ Ταμναῖοι, ἦλθεν εἰς  
αὐτοὺς μακρόθεν ἐξ ἀγνώστου χώρας, καθὼς ὁ Μάγ-  
γκκάπας εἰς τοὺς Περουβιανούς, ὁ Κοσεκότλος εἰς  
τοὺς Μεξικανούς καὶ ὁ Βυϊκὸς εἰς τοὺς Μοῖσκους.

Αἱ ἀπὸ τὰ διάφορα ταῦτα ἔθνη συναρθεῖσαι ὑπὸ  
πολλῶν περιηγητῶν παραδόσεις, καὶ τελευταῖον ἀπὸ  
τὸν σοφὸν Πεντίλανδον συμφωνοῦσι πᾶσαι ὅτι τὰ  
γίγαντια ὀικοδομήματα τὰ περὶ τοῦ Κούσκου καὶ  
τῆς λίμνης Τιτικάκας εἶναι ἔργα λαοῦ, ἀρχαιοτέρου τῆς  
ἐπιφανείας τοῦ Μάγγο-κάπου. Παρατηρεῖται ὡσαύ-  
τως πρᾶγμα περίεργον ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπολογίαν.  
Τὰ κρανία πάντα ὅσα ὁ Πεντίλανδος εὗρεкен ἐν τῷ  
τάφῳ εἰς ταύτην τὴν χώραν, διαφέρουν ἀπὸ τὰ τῶν  
ἄλλων ἀνθρώπων. Εἶναι παραδόξως συμπιεσμένα, αἱ  
δὲ σιαγόνες ἐξέχουσιν εἰς τὰ ἔξω. Ἀλλὰ κανὲν ἐκ  
τούτων τῶν λειψάνων πολιτισμοῦ ἀρχαιοτέρου ὅχι μόνον  
τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ ὅλων σχεδὸν τῶν παρα-  
δόσεων τοῦ Νέου Κόσμου, δὲν εἶναι ἄξιον τῆς προ-  
σοχῆς τοῦ φιλοσόφου, ὅσον τὰ ἐρείπια τῶν μεγάλων  
πόλεων Κουλχουακάν (Πελέγκας) καὶ Τούλχα. τὰ ὁ-  
ποῖα ἀνεκαλύφθησαν περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ὀγ-  
δῆς ἑκατονταετηρίδος εἰς τὰς ἐρήμους τῆς ἐπαρχίας

Χιάπα (μέσης Ἀμερικῆς). Θεωροῦνται δὲ ταῦτα εὐ-  
λόγως ὡς τὰ περιφανέστατα τοῦ εἶδους τούτου εἰς τὴν  
Ἀμερικὴν. Τὰ ἀγάλματά των εἶναι ἐπίσημα, ὅχι μόνον  
διὰ τὰ παριστανόμενα ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ  
τὴν ἰδιότροπον κατασκευὴν τῶν κεφαλῶν. Ἀναμφι-  
βόλως ἦτο εἶδος ἀνθρώπων πάντῃ διάφορον ἀπὸ τὰ  
ἤδη γνωστὰ, τὸ ὁποῖον ἐκατοῖκε ταύτην τὴν χώραν  
καὶ ἔκτισε τὰ ὀικοδομήματα ταῦτα. Οἱ ναοὶ αὐτῶν, οἱ  
τάφοι, οἱ ὁδραγωγοί, αἱ πυρρομίδες, τ' ἀνάγλυφα, τὰ  
ὁποῖα περιέχουν εἶδος τι ἱερογλυφικῶν, τέλος πάντων  
τὰ κολοσσαῖα μεγέθη τῶν ὀικοδομημάτων, δίδουσι τὸ  
δίκαιον νὰ ὀνομάσωμεν τὴν ἀρχαίαν ταύτην πόλιν  
Κουλ Χουακάν Ἀμερικανὰ ἢ Θήβαι.

Ἐξετάζων τις τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν τῶν ἀναφε-  
ρομένων λαῶν, καὶ συγκρίνων τὰ μνημεῖα αὐτῶν πρὸς  
τὰ τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, θέλει εὖρεῖν ποτὲ στά-  
διον εὐρύχωρον καὶ πολλὰς εἰκασίας περὶ τῆς ἀρχῆς αὐ-  
τῶν. Ἀλλ' ὅμως καὶ τώρα φαίνονται κοινωνικαὶ τέλει-  
αι σχέσεις μεταξύ τοῦ Παλαιοῦ καὶ νέου Κόσμου, ἃν  
καὶ δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὅ-  
ποιον ἐγίνοντο. Τινὲς σοφοὶ ἔκριναν, ὅτι οἱ πυραμιδοει-  
δεῖς ναοὶ τῶν Μεξικανῶν καὶ ἄλλων λαῶν τῆς μέσης  
Ἀμερικῆς, αἱ πολιτικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ διατάξεις αὐ-  
τῶν καὶ αἱ τῶν Περουβιανῶν καὶ τῶν Μοῖσκων, ἔτι τὰ  
ἀστρονομικὰ ἡμερολόγια καὶ τὰ τόσον πολὺπλοκα ἀ-  
στρολογικὰ χρονικά, ἢ μεγάλη ἀνάπτυξις τοῦ τιμαρι-  
ωτικοῦ συστήματος καὶ ἡ διαίρεσις τοῦ λαοῦ εἰς συ-  
στήματα, τὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μοναστήρια, τὰ  
ἄλλα θρησκευτικὰ κοινῶτα ἐν πλειοτέρῃ, ἢ ὀλιγοτέρῃ,  
πειθαρχία, αἱ παλαιαὶ παραδόσεις καὶ οἱ κίπποι, ἐμπε-  
ριέχουσι τὴν πιθανὴν ἀπόδειξιν παλαιῶν σχέσεων καὶ  
κοινωνιῶν πρὸς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας· ἐξ ἄλλου πάλιν  
τὰ μεγάλα λίθινα ὀικοδομήματα καὶ πολλόταται  
μεγαλοπρεπεῖς γλυφαὶ μετ' ἐπιγραφάς· ὅμοιαι τῶν ἱε-  
ρογλυφικῶν, μᾶς ἀνακαλοῦσι τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τῆς  
Αἰγύπτου, ἐνῶ αἱ μύμιαι αἱ εὖρεθεῖσαι εἰς τὴν Ἀμερι-  
κὴν, μᾶς ἀνακαλοῦσι τὰς Σανδουχικὰς καὶ Φεδοχικὰς  
νήσους τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ διὰ τοῦ πανίου, εἰς τὸ ὁ-  
ποῖον εἶναι ἐντελιγμένοι, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅμοιαι πρὸς  
τὰς τῶν παλαιῶν Γουάγγων, λαοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν  
Ἀτλαντικὴν οἰκογένειαν, ὅστις τώρα διόλου ἐξέλιπεν,  
καὶ μᾶς ἐνθυμίζουσι διὰ τῆς ὁμοιότητος ταύτης τὰς  
Καναρίους νήσους. Τὰ μεγάλα μάλιστα μνημεῖα τῆς  
Παχέγκας ἀναδεικνύουσι πολλὰ πιθανὴν τὴν πάλαι ποτὲ  
κοινωνίαν τῶν δύο κόσμων, καὶ ἐξαίρετως μεταξύ Γου-  
ατιμάλας καὶ Αἰγύπτου.

#### ΣΤΙΧ ΟΥΡΓΙΑ.

Ἄλλο ποίησις καὶ ἄλλο στιχουργία. Τινὲς στιχουρ-  
γοῦντες νομίζουσιν, ὅτι ποιῶσιν. Οἱ ποιῶντες, ὡς οἱ  
ἀρχιτέκτονες, συνδυάζουσι τὴν ὕλην τῆς γλώσσης, του-  
τέστι τὰς λέξεις καὶ τὰς φράσεις καὶ εἴτι ἄλλο λεκτι-  
κὸν συμμέτρως καὶ ἀποχρώντως, σχεδιά-  
ζοντες πρὸς τὸ χρῆσιμον, καὶ ἐφευρίσκοντες κατὰ τὴν  
χρείαν νέαν ὕλην καὶ νέον αὐτῆς συνδυασμὸν, διὰ τὸν

αὐτὸν σκοπὸν, τὸν χορήσιμον, τὸν κοινὸν καὶ ἀναγκαῖον πάσης ἀνθρωπίνης τέχνης σκοπὸν. Τὸ δὲ κατὰ ποιήσιν χρήσιμον τοῦτο εἶναι βέβαια τὸ τελειοποιῶν τὸν ἠθικὸν τοῦ ἀνθρώπου χαρακτῆρα εἴτε καθ' ἑαυτὸν εἴτε ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ὅχι τὸ διασφθεῖρον τὸ ἦθος καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἄλλοτε.

Οἱ δὲ στιχουργοὺντες καὶ μὴ ποιοῦντες ἐπιτηδεύουσι μῖνον τὴν διάταξιν τῶν λέξεων καὶ ποικιλίας φράσεις, πολλάκις νέας καὶ ἀήθεις, σπουδάζοντες πρὸς τὸ εὐχρον καὶ ἐμφαντικὸν ἀπλῶς, φροντίζοντες δὲ μὴδὲν ἢ πολὺ ὀλίγον περὶ συμμετρίας καὶ ἁρμονίας ἐννοιῶν, ἢ περὶ χρησίμου τινὸς σκοποῦ, ἠθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ.

Οἱ πρῶτοι λέγονται ποιηταί, οἱ δεῦτεροι στιχουργοί. Οἱ πρῶτοι εὗρηκαν ὡς χρήσιμον τὸ μέτρον κατὰ τὴν στιχουργίαν, ἀναγκαῖον ὄντος εἰς τὴν συμμετρίαν καὶ ἁρμονίαν τοῦ λόγου· οἱ δεῦτεροι ἐπετήδευσαν τὸ ὁμοιόληκτον ἢ ὁμόληκτον [rime], ἐφεύρεσιν μωρὰν, ποταπὴν τῶν ἀπαιδευτῶν χρόνων, μὴ φροντίζοντες πολὺ περὶ ἐννοίας καὶ φράσεως ἀληθῶς ποιητικῆς.

Ἡ κατὰ μέτρα στιχουργία, εἴτε ἡ τῶν παλαιῶν, εἴτε ἄλλη τις ἐπινητέα, εἶναι ἀναγκασιότατη εἰς τὴν πόησιν παντὸς ἔθνους. Ἀρμόζει λοιπὸν καὶ οἱ νέοι ὁμογενεῖς ἡμῶν νὰ παραιτῶσι κατ' ὀλίγον τὴν ὁμοληξίαν τὴν οἰονεὶ λογοπέδην καὶ φραγματονίαν τῆς ποιήσεως. Πόσον δυσάρεστον καὶ λυπηρὸν, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν τάφων ἔθεσαν τὴν χυδαῖκὴν καὶ καταγέλαστον ὁμοληξίαν. Ἀλλ' ἐὰν πάντως θέλῃ τις αὐτὴν κατὰ τὸ παρὸν, ἦτον εὐλογον τοῦλάχιστον νὰ ἔχῃ γλῶσσαν, ὁποῖαν ἀπαντῶμεν εἰς ὀλιγότατα ταιαῦτα στιχουργήματα. Τιοῦτον καθ' ἡμᾶς εἶναι τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα ἐπὶ τάφου γυναικὸς Χίας, [θανούσης ἐν λύπῃ διὰ τὴν στέρησιν πολλῶν συγγενῶν προσποθανόντων οἰκτρῶς,] ἐν τῇ Παναγίᾳ ἐκκλησίᾳ τοῦ Σταυροδρομίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου διὰ τὴν χάριν τῆς ἐννοίας καὶ τῆς γλῶσσης λησμονεῖ τις ὅπως οὖν τὴν ἀηδίαν τῆς ὁμοληξίας·

Ἐν τοῖς κόλποις τῆς εἰρήνης, εἰς μετ' ἄλλον κοιμηθέντες,  
Ὡ γυναιὼν σορὸς ὅστέων συγγενῶν μου οἰχομένων,  
Εὐδετε ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ κλαυθμῶνος με ἀφέντες  
Πατριᾶς ποτὲ θαλλούσης λείψανον μεμονωμένον·  
Ἀλλὰ νῦν μὲν ὑμῖν σπένδω τακερὼν χοᾶς δακρύων,  
Ὡς δὲ τάχιστα ἠρήσῃ τοῦ θανάτου μου ὁ κῶδων,  
Χαίρουσα προσθήσω ὧδε καὶ τὸ δύστηνον σαρκίον,  
Τῆς ζωῆς ἀποβαλοῦσα τὸ μεμαραμένον ῥόδον.

Ὅτι δὲ καὶ ἄνευ μέτρου κατὰ τὸ παρὸν, ὡς μὴ εὐρεθέντος εισέτι, ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς ἀηδοῦς ὁμοληξίας δύναται ὁ νέος Ἕλλην νὰ φιλοτεχνήσῃ ἁρμονίαν τινὰ στιχογραφικὴν, φαίνεται ἀρκούντως καὶ ἄλλοθεν, καὶ ἀπὸ τοῦς ἀκολούθους ἀνομολήκτους στίχους·

Ποῦ ἐκεῖναι αἱ ἡμέραι, αἱ μεγάλαι, αἱ τερπναί,  
Ἐν αἷς ἔχαιρον τὰ πάντα καὶ συνέχαιρεν ὁ παῖς,  
Ὁ ἀγγελικὸς τοῦ κόσμου τοῦ παγκαλίου θεατῆς,  
Ὡς τι ἄστρον ἐν τῇ φύσει, ὡς τι εἰδωλὸν θεοῦ.  
Ἡλικία παιδική, κορυφὴ τοῦ ὅλου βίου,  
Ψηλὴ, ἀνθρωποθεΐα, ὅθεν ἀνεπιστρεπτεῖ  
Καταρρέεις πρὸς τὸ χάος τῶν ἀκολουθούντων χρόνων,  
Ὡς ὁ δαίμων τῆς κακίας ἐκπεσὼν τοῦ οὐρανοῦ,  
Ὡς ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὁ Βριάρεως ἰκεῖνος,  
Ὡς ὁ θνήσκων καὶ ἐν τάφῳ καίμενος διὰ παντός.  
Ἡλικία τῆς κακίας, τῆς σκοτίας καὶ τοῦ τάφου,  
Σὺ τῆς βιωτῆς τὸ μέσον, τῆς ψυχῆς ἡ σπηδὼν,

Φθείρουσα καὶ τὴν ἀρχὴν σου καὶ τὸ τέλος ἐν ταυτῷ,  
Πῶς ὀδαίμονα μεγάλον καὶ ἀντίθεον ζητεῖς;  
Ζητῶ, λέγεις, εὐζῶταν, τελειότητα καὶ ὕψος·  
Ζητεῖς, λέγω, ἀτυχίαν, ἀθλιότητα καὶ χάος·  
Ὁ θεὸς σοὶ εἶπε γένου, ὡς ἐκεῖνα τὰ παῖδια,  
Ὡς ὁ ἄκακος ἀμνὸς, ὡς ἀγνὴ περιστερά.  
Ἀνεγέρθυτι καὶ στρέψον πρὸς τὸ φῶς τῆς κορυφῆς,  
Τὴν ἀρχὴν σου μὴν ἀφίνης, ἀν' ζητῆς εὐδαιμονίαν.  
Πλάσθι νέας ἡλικίας, παῦσε παίζουσα τὸ πᾶν,  
Ναί, τὸ πᾶν μετὰ σκυτῆς φθείρουσα καὶ ἀλλοιοῦσα  
Γῆν, φυτὰ καὶ πᾶσαν ὕλην, δένδρα, ζῶα καὶ ψυχρῆν.  
Παῦσε τὰς καταστροφάς σου, καὶ ἀντὶ τῶν ἐρειπίων,  
Κτίζε παῖδας λογικοὺς, ἀνδρικοὺς, ἀειθαλεῖς.  
Ἡ κακίστη ἡλικία, ὄνειδος τοῦ Λογικοῦ. . . . .

ΠΕΡΙΣΑΝΔΡΟΣ.

### Ἡ ΕΥΤΡΑΠΕΛΙΑ (BEL ESPRIT).

Εἶναι πῦρ καὶον καὶ μὴ καταναλισκόμενον, εἶναι φῶς φέγγον στιγμᾶς τινας, καὶ σθεννύμενον μόνον τοῦ δι' ἑλ-  
λειψιν παιδαγωγίας· εἶν' εὐάρεστος ἐπιπολαιότης, ἄνευ βα-  
θύτητος καὶ στερεότητος· εἶν' ἐξημμένη φαντασία, ἐχθρὰ  
τῆς ὁρῆς κρίσεως· ταχὺ ἀντιληπτικόν, ἐρυθρίων εἰς τὰς  
σωτηρίους νοουητέσεις τῆς σκέψεως· δεινότης τοῦ λαλεῖν  
ἐνασχολούμενη κενοπροπεῶς εἰς τὰς πρώτας ιδέας, καὶ  
μὴ ὑποσχομένη ποτὲ εἰς τὰς δευτέρας νὰ δώσῃ τὴν ἐν-  
τέλειαν καὶ ἐμβρίθειαν τῶν.

Ὁμοία μὲ τὰ δένδρα ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἡ ἄγουσα ὠραι-  
ότης ἀποσύρει ἀπὸ τοὺς κήπους τὴν ἐπωφελεῖ στολὴν τῶν  
καρπίμων δένδρων· ἡ εὐχάριστος αὕτη ἀγγίνοια, ἡ εὐτυ-  
χὴς ἐπιδεξιότης ἐνὸς ζωηροῦ καὶ φυσικοῦ πνεύματος ἀπο-  
κατασταθεῖσα ὁ μόνος στολισμὸς τῆς ἐποχῆς μας, ἀπεσκο-  
ράκισε τὴν δύναμιν καὶ στερεότητα τῆς βαθείας καὶ φιλο-  
πόνου μεγαλοφυΐας· καὶ ὁ ὕγις νοὺς δὲν ἔχει ἐπικινδυ-  
νωδέστερον καὶ θανασιμότερον ἐχθρὸν παρὰ τὸν ὁποῖον τι-  
μοῦν εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς εὐτραπέλειας de bel  
esprit.

Ἐπὶ τοῦ θεωπευτικοῦ τούτου εἰδῶλου θυσιάζομεν καθ' ἐ-  
κάστην, διὰ τῆς κοινῆς γνώμης μιᾶς ὑπερφάνου ἰαγνοίας.  
Νομίζομεν ὅτι ἀδικούμεν τὴν γονιμότητα τῆς μεγαλοφυΐας  
ἐὰν συγκαταβῶμεν νὰ δρέψωμεν δι' αὐτὴν εἰς ξένας  
γαίας. Ἀμελοῦμεν ἀκόμη νὰ καλλιεργήσωμεν τὸ ὑπάρχον  
εἰς ἡμᾶς ἀγαθόν· καὶ ἡ γονιμωτέρα γῆ δὲν ἐξάγει ἄλλο παρ'  
ἀκάνθας, διὰ τῆς ἀμελείας τοῦ γεωργοῦ, ὅστις ἐπαναπαύε-  
ται ἐπὶ τῆς φυσικῆς ἀγγινοίας του.

Ἡ διαχείρησις αὕτη εἶθε νὰ ᾔτο ἀπομεμακρυσμένη ἀπὸ  
τοὺς μεγάλους ἀνδρας, τῶν ὁποίων τὸ περιώνυμον ὄνομα  
ἀποκατεστῆκε τὸ ὄνομα τῆς εὐγλωττίας αὐτῆς!

Γινώρξουν ὅτι τὸ κολλήτερον πνεῦμα ἔχει χρεῖαν μορ-  
φώσεως δι' ἐπιμόνων κόπων καὶ φιλοπόνου καλλιεργείας·  
ὅτι αἱ μεγάλαι γνώσεις γίνονται εὐκόλως μεγάλα ἑλατ-  
τώματα, ὅποταν παραδίδωνται καὶ ἐγκαταλείπονται εἰς  
αὐτάς, καὶ ὅτι ἔρχον ἐποίησεν ὁ οὐρανὸς διαφθίρεται ἄ-  
μέσως, ἂν ἡ ἀνατροπὴ, ὡς δευτέρα τις μήτηρ, δὲν διατη-  
ρήσῃ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἡ φύσις τῆς ἀνεπιστεῦθης ἅμα τὸ  
παρῆζε.